

HỒI 22 (B)

QUẦN HÙNG QUI TÂM ƯỚC TAM CHƯƠNG

Từ khi chàng dự tính kết thân với Kỷ Hiểu Phù, mỗi khi luyện võ có chút thì giờ thong thả, trong đầu lại êm đềm tư tưởng đến hình ảnh yêu kiều của người vị hôn thê. Về sau khi nghe tin nàng bị Dương Tiêu bắt cóc, thất thân cùng y, lại vì đó mà táng mạng, trong lòng phần uất không nói cùng ai được; bây giờ đột nhiên gặp lại nàng, thân hình loạng choạng, kêu lên thất thanh:

- Hiểu Phù muội tử, em... em...

Người con gái đó chính là Dương Bất Hối, nói:

- Tôi họ Dương, Kỷ Hiểu Phù là mẹ tôi, bà ấy chết lâu rồi.

Ân Lê Đình sững sờ, bấy giờ mới hiểu, lắm bảm:

- Ủ, đúng rồi, tôi thật hồ đồ. Cô tránh ra, hôm nay tôi vì mẹ cô mà báo thù rửa hận.

Dương Bất Hối chỉ Diệt Tuyệt sư thái nói:

- Hay lắm! Ân thúc thúc, chú lại giết lão tặc ni kia đi.

Ân Lê Đình lấp bắp:

- Sao... sao lại thế?

Dương Bất Hối đáp:

- Mẹ tôi bị lão tặc ni đánh một chưởng chết đó.

Ân Lê Đình nói:

- Nói nhăng nói cuội nào. Cô là trẻ con biết gì đâu?

Dương Bất Hối lạnh lùng đáp:

- Hôm xưa ở Hồ Điệp Cốc, lão tặc ni sai mẹ tôi đi giết cha tôi, mẹ tôi không chịu, lão tặc ni liền đánh chết mẹ tôi. Chính mắt tôi trông thấy, Vô Kỵ ca ca cũng trông thấy. Nếu chú không tin, sao không tự mình lại hỏi lão tặc ni thử xem.

Khi Kỷ Hiểu Phù chết, Dương Bất Hối còn nhỏ không hiểu chuyện gì, nhưng về sau lớn lên, nghĩ lại tự nhiên hiểu được chuyện năm xưa. Ân Lê Đình quay đầu lại, nhìn Diệt Tuyệt sư thái, nét mặt ngờ vực, ấp úng hỏi:

- Sư thái... cô ta nói... Kỷ cô nương bị...

Diệt Tuyệt sư thái giọng khàn khàn đáp:

- Đúng vậy, thứ nghiệt đồ vô liêm sỉ đó, để sống trên đời này làm gì? Nó với Dương Tiêu hai người tình ý với nhau, phản bội sư môn, không nghe lệnh thầy

đi giết tên dâm đồ ác tặc. Ân lục hiệp, vì muốn giữ thể diện cho lục hiệp, ta trước sau cố nhịn không nói ra. Hừ, thứ con gái vô sỉ đó, sao lục hiệp vẫn canh cánh không quên là sao?

Ân Lê Đình mặt tái đi, lớn tiếng kêu:

- Ta không tin, ta không tin.

Diệt Tuyệt sư thái nói:

- Ông hỏi con bé kia xem, tên nó là gì?

Mắt Ân Lê Đình chuyển qua nhìn Dương Bất Hối, nước mắt chan hòa, mông lung chỉ thấy Kỷ Hiểu Phù, tai nghe rõ ràng tiếng nàng nói:

- Tôi tên Dương Bất Hối. Mẹ tôi bảo rằng, chuyện này mẹ tôi không bao giờ hối hận cả.

Keng một tiếng, Ân Lê Đình ném trường kiếm xuống đất, quay người lại, hai tay ôm mặt chạy xuống núi. Tống Viễn Kiêu và Du Liên Châu cùng gọi:

- Lục đệ, lục đệ.

Thế nhưng Ân Lê Đình không trả lời, cũng chẳng quay đầu, đề khí chạy thật nhanh, bỗng nhiên xảy chân vấp một cái, lại đứng dậy, chỉ giầy lát không còn thấy bóng dáng đâu nữa.

Chuyện của chàng và Kỷ Hiểu Phù mọi người ai cũng nghe qua, biết đến, thấy việc đã hơn mười năm mà vẫn còn thương tâm như vậy, không khỏi đau lòng dùm, võ công như Ân lục hiệp của phái Võ Đương, lẽ nào lại chạy có thể vấp được? Chẳng qua chỉ vì ý loạn tình mê, mất hồn mất vía mà ra có sự.

Bấy giờ Tống Viễn Kiêu, Du Liên Châu, Trương Tùng Khê, Mạc Thanh Cốc bốn người ngồi bốn phía, mỗi người giơ một chưởng ra, đề lên bụng ngực, lưng eo bốn nơi đại huyệt của Trương Vô Kỵ vận nội công giúp chàng trị thương. Bốn người vừa nhả nội lực, thấy trong thân thể chàng có một sức hút rất mạnh, cuộn cuộn tuôn ra. Bốn người kinh hãi, nghĩ thầm nếu cứ tiếp tục bị hút như thế, chỉ trong một hai giờ, không ai còn chút nội lực nào nữa. Thế nhưng chưa biết chàng sống chết ra sao, biết làm thế nào cho phải? Còn đang phân vân, Trương Vô Kỵ từ từ mở mắt ra, kêu "A" lên một tiếng. Cả bọn Tống Viễn Kiêu thấy giật một cái, lòng bàn tay có một luồng hơi ấm, chính là Cửu Dương thần công của chàng đang truyền ngược lại cho bốn người.

Tống Viễn Kiêu kêu lên:

- Không được đâu, cháu tĩnh dưỡng cho mình cần hơn.

Bốn người vội rút tay về đứng lên, thấy như có một dòng suối chạy quanh cơ thể, khoan khoái vô cùng, hiển nhiên không những chàng đã trả lại nội lực đã mượn, mà chân khí Cửu Dương còn tuôn vào, tăng cường nội lực cho họ nữa. Cả bọn ngỡ ngác đưa mắt nhìn nhau kinh ngạc thềm, thấy chàng bị thương tưởng chết, không ngờ nội lực vẫn còn hồn hậu mạnh mẽ đến thế.

Đến lúc này, Trương Vô Kỵ ngoại thương tuy nặng, nội tức đã lưu chuyển như thường, từ từ đứng lên, nói:

- Tổng đại bá, Du nhị bá, Trương tứ bá, Mạc thất thúc, xin tha cho diệt nhi tội vô lễ. Chẳng hay thái sư phụ lão nhân gia phúc thể có an khang chẳng?

Du Liên Châu đáp:

- Sư phụ lão nhân gia vẫn mạnh khỏe. Vô Kỵ, cháu... cháu... lớn quá rồi...

Nói đến đây, trong đầu tuy có trăm nghìn điều muốn nói, nhưng ghen ngào không nên lời, chỉ nở một nụ cười, nước mắt long lanh chạy quanh.

Bạch Mi Ứng Vương Ân Thiên Chính thấy đại ân nhân cứu mạng cho mình lại chính là đứa cháu ngoại, cao hứng quá cười lên ha hả, nhưng vẫn không cách nào đứng lên được. Diệt Tuyệt sư thái mặt tím ngắt, phát tay một cái, lập tức dẫn quần đệ tử phái Nga Mi xuống núi.

Chu Chỉ Nhược cúi đầu đi mấy bước, sau cùng không nhịn nổi phải liếc Trương Vô Kỵ một cái. Trương Vô Kỵ lúc ấy cũng nhìn theo tiền nàng, ánh mắt hai người gặp nhau, đôi má trắng bệch của Chu Chỉ Nhược liền đỏ bừng lên, nhãn quang dường như muốn nói: “Em đâm chàng một kiếm bị thương nặng như thế, thật đáng tội biết bao nhiêu, chàng cố gắng bảo trọng thân thể”. Trương Vô Kỵ dường như cũng hiểu ý nàng, nhẹ nhàng gật đầu. Chu Chỉ Nhược lập tức mặt mày sáng rỡ, thần thái phi dương, vội quay lại rảo bước ra đi.

Phái Võ Đương và Trương Vô Kỵ nhận ra nhau rồi, kể đến phái Nga Mi bỏ đi, công việc vi tiểu Minh giáo của lục đại môn phái không nói mà tan. Phái Không Động, phái Hoa Sơn kẻ khiêng người chết, diu người bị thương cũng lục tục xuống núi.

Hà Thái Xung tiến lên mấy bước, áp ứng nói:

- Tiểu huynh đệ, chúc mừng huynh đệ và người thân gặp lại a...

Trương Vô Kỵ không đợi ông ta nói hết câu, móc trong túi ra hai viên thuốc trừ lam sơn, chướng khí, khứ uế tâm thường, đưa cho ông ta, dặn:

- Xin hiền phụ phụ mỗi người uống một viên, Kim Tầm trùng độc sẽ tiêu giải.

Hà Thái Xung nhận hai viên thuốc, chỉ thấy màu đen xỉ chẳng đẹp chút nào, không tin rằng có thể tiêu trừ được thiên hạ chí độc Kim Tầm trùng. Trương Vô Kỵ nói:

- Tại hạ đã nói tiêu giải được, thì tiêu giải được.

Tiếng nói của chàng tuy còn yếu ớt, nhưng trận chiến trên đỉnh Quang Minh trấn nhiếp cả sáu môn phái, trong khí độ đó tự nhiên giọng nói có một vẻ uy nghiêm, khiến Hà Thái Xung không thể không tin. Y nghĩ thầm: “Nếu y nói láo, thuốc này không tiêu giải được trùng độc thì có Võ Đương tứ hiệp ở đây, cũng không thể nào ép y cho mình thuốc thật được. Huống chi thêm lão trọc Không

Tính của phái Thiếu Lâm lại có vẻ như bênh gã này, hôm nay chỉ đành chịu vậy biết sao hơn”. Nghĩ thế đành cười gượng nói:

- Cám ơn.

Chia cho Ban Thục Nhân mỗi người uống một viên, chỉ huy môn nhân đệ tử thu thập người chết, cáo từ hạ sơn.

Du Liên Châu nói:

- Vô Kỵ, cháu bị thương nặng không thể xuống núi, tốt hơn hết là ở đây điều dưỡng, bọn ta không thể ở lại với cháu được. Bao giờ khỏi rồi thì đi về núi Võ Đương một chuyến, để sư phụ gặp lại cháu cho người được vui.

Trương Vô Kỵ nuốt nước mắt gật đầu. Mỗi người có biết bao nhiêu chuyện cần hỏi, bao nhiêu điều cần nói, nhưng thấy chàng thần tình ủ rũ, biết rằng nói thêm một câu chỉ làm thương thế chàng nặng thêm một chút, nên đành nhin không ai mở lời.

Bỗng nghe từ phái Thiếu Lâm có người lớn tiếng kêu lên:

- Thi thể Viên Chân sư huynh đâu mất rồi?

Lại có người tiếp theo:

- Lạ nhỉ, sao không thấy pháp thể Viên Chân sư bá đâu?

Mạc Thanh Cốc cảm thấy lạ lùng, bước qua xem thử, thấy bảy tám xác nhà sư chết trong khi giao chiến thu thập tại đó, quả nhiên không thấy Viên Chân đâu. Viên Âm chỉ vào giáo chúng Minh giáo, lớn tiếng quát:

- Mau đem pháp thể Viên Chân sư huynh giao ra ngay, nếu không hòa thượng này nổi khùng lên, cho một mối lửa thì chúng bay thành tro hết.

Chu Điền cười:

- Ha ha, ha ha! Thật là tức cười quá đỗi. Đến thẳng trục sống là người bọn ta chẳng cần, thì lấy hòa thượng chết để làm gì? Chẳng lẽ làm như con lợn con dê, mổ ra lấy xương gặm hay sao?

Người của phái Thiếu Lâm nghĩ cũng phải, hơn một chục nhà sư liền tản ra tìm kiếm nhưng không ai thấy thi thể Viên Chân đâu. Mọi người tuy lạ lùng, nhưng chắc có lẽ phái Hoa Sơn, Không Động khi thu thập đệ tử bản môn đã lấy nhầm xác Viên Chân, nên cũng không kiếm thêm nữa.

Sau đó hai phái Võ Đương, Thiếu Lâm lần lượt xuống núi. Trương Vô Kỵ tiến lên mấy bước, khom lưng tiến đưa. Tống Viễn Kiều nói:

- Vô Kỵ hài nhi, cuộc chiến hôm nay, tên tuổi con đã vang khắp thiên hạ, đối với Minh giáo ân trọng như sơn. Cháu từ nay nên khuyên răn dân dốt, làm sao cho Minh giáo cải tà qui chính, bớt làm điều xằng bậy.

Trương Vô Kỵ đáp:

- Hải tử xin ghi nhớ lời giáo huấn của sư bá, sẽ hết sức để làm chuyện ấy.

Trương Tùng Khê nói:

- Con phải hết sức cẩn thận, mọi việc đề phòng tiểu nhân gian ác.

Trương Vô Kỵ đáp:

- Xin vâng.

Chàng và Võ Đương tứ hiệp xa cách lâu ngày, nay mới gặp lại chia tay ngay, năm người ai nấy lưu luyến không muốn rời.

Dương Tiêu và Ân Thiên Chính đợi cho mọi người của sáu môn phái đi rồi, đưa mắt nhìn nhau, cùng nói:

- Toàn thể giáo chúng Minh giáo và Thiên Ưng giáo, rập đầu tạ ơn Trương đại hiệp hộ giáo cứu mạng.

Chỉ trong khoảnh khắc, toàn thể mọi người cùng quì xuống đầy cả mặt đất. Trương Vô Kỵ thấy thế chân tay quỳnh quáng, hướng chi trong đó lại có cả ông ngoại và cậu mình, vội vàng quì xuống hoàn lễ. Chàng hành động gấp gáp, vết thương trên ngực lại bung ra, miệng phun ra mấy ngụm máu, lập tức ngất đi.

Tiểu Siêu vội tiến lên đỡ dậy. Hai đầu mục không bị thương trong số giáo chúng liền mang lên một cái giường vải, để chàng nằm lên. Dương Tiêu nói:

- Mau đưa Trương đại hiệp vào phòng ta tĩnh dưỡng.

Hai tên đầu mục khom lưng vâng lệnh, đưa Trương Vô Kỵ vào phòng của Dương Tiêu. Tiểu Siêu lẽ đẽo theo sau, khi qua trước mặt Dương Bất Hối, Dương Bất Hối lạnh lùng nói:

- Tiểu Siêu, ngươi giả vờ thật khéo. Ta đã biết ngươi có điều gì khác lạ, chỉ không ngờ một người xấu như ma hóa ra lại là một tiểu mỹ nhân thiên kiều bách mị.

Tiểu Siêu cúi đầu không trả lời. Trong mấy ngày liền, giáo chúng Minh giáo lo chuyện ma chay chữa trị, bận rộn đủ mọi chuyện. Qua một trận đại chiến tưởng chừng cả bọn phải bỏ mình, ai nấy đều thấy chuyện tranh giành chém giết nhau trước đây để cho người ngoài khai thác quả là không phải. Ai ai cũng lo cho thương thế của Trương Vô Kỵ, không người nào dám nhắc lại thù xưa, chỉ yên ổn nằm dưỡng thương trên Quang Minh Đỉnh.

Cửu Dương thần công của Trương Vô Kỵ đã thành, tuy vết thương có nặng thật, nhưng khi Chu Chỉ Nhược đâm vào lệch qua mấy tấc, chỉ trúng lá phổi mà không trúng tim, thành ra chỉ tĩnh dưỡng bảy tám ngày thì miệng vết kiếm đã dần dần khép lại. Bọn Dương Tiêu, Ân Thiên Chính, Vi Nhất Tiểu, Thuyết Bất Đắc cũng phải nằm trên cang vải, ngày nào cũng cho người khiêng vào thăm nom, thấy chàng càng ngày càng khá thêm ai nấy đều mừng rỡ.

Đến ngày thứ tám, Trương Vô Kỵ đã ngồi dậy được. Buổi chiều hôm đó, Dương Tiêu và Vi Nhất Tiểu lại đến hỏi thăm, Trương Vô Kỵ hỏi:

- Hai vị từ khi trúng phải Huyền Âm Chỉ đến giờ, mấy hôm nay thấy sao?

Dương Vi hai người ngày nào cũng bị hàn độc thấu xương dày vò khổ sở, thương thế xem ra mỗi lúc một nặng nhưng sợ chàng lo lắng nên cùng đáp:

- Xem ra đỡ nhiều.

Trương Vô Kỵ thấy hai người mặt xám ngoét, nói năng thều thào yếu ớt nói:

- Nội lực của cháu đã hồi phục được sáu, bảy phần, để cháu thử trị cho hai vị xem sao.

Dương Tiêu vội nói:

- - Chớ, chớ nên! Trương đại hiệp làm gì mà gấp gáp thế? Đợi khi nào quý thể hoàn toàn khỏi hẳn, lúc đó hãy chữa cho chúng tôi cũng không muộn. Bây giờ sử lực quá sớm, vết thương quay trở lại, chúng tôi sao an lòng?

Vi Nhất Tiểu nói:

- Chữa sớm hay muộn đâu phải chỉ vài ngày. Trương đại hiệp tinh dưỡng mới là quan trọng.

Trương Vô Kỵ nói:

- Ông ngoại cháu Ứng Vương, nghĩa phụ cháu Su Vương đều ngang vai với hai vị, hai vị là bề trên của cháu, nếu còn gọi “đại hiệp” gì gì đó, diệt nhi đâu có dám nhận.

Dương Tiêu mỉm cười nói:

- Sau này chúng tôi đều là thuộc hạ của đại hiệp, ở trước mặt ngài đến ngồi cũng không được ngồi, đâu dám nói chuyện vai trên, vai dưới.

Trương Vô Kỵ ngạc nhiên, hỏi lại:

- Dương bá bá nói thế là sao?

Vi Nhất Tiểu đáp:

- Trương đại hiệp, trọng nhiệm giáo chủ Minh giáo, nếu không do ngài đảm trách, thì còn ai vào đây nữa?

Trương Vô Kỵ hoảng hốt xoa tay, nói ngay:

- - Ấy chết, chuyện đó không thể được, nhất quyết không thể được.

Ngay lúc đó, từ hướng đông có tiếng còi lạnh lạnh chói tai xa xa truyền đến, chính là tín hiệu dưới chân Quang Minh Đỉnh có việc phải báo động. Dương Tiêu và Vi Nhất Tiểu ngạc nhiên, nghĩ thầm: “Không lẽ lục đại môn phái thua nhưng chưa phục, quay lại đánh nữa hay sao?”. Thế nhưng mặt hai người vẫn trấn tĩnh như thường, Dương Tiêu hỏi:

- Hôm qua nhân sâm ăn có vừa miệng không? Tiểu Siêu, người trở lại được thất lấy thêm, sắc cho Trương đại hiệp dùng.

Lại nghe phía tây và phía nam tiếng còi cùng nổi lên, Trương Vô Kỵ hỏi:

- Có ngoại địch đến tấn công ư?

Vi Nhất Tiểu nói:

- Bản giáo và Thiên Ưng giáo không thiếu hảo thủ, Trương đại hiệp không phải quan tâm, vài tên giặc cỏ có đáng gì đâu?

Thế nhưng chỉ trong giây lát, tiếng còi nổi lên càng gần, địch nhân tiến vào thật nhanh, hiển nhiên chẳng phải chỉ là giặc cỏ. Dương Tiêu nói:

- Để tôi ra sắp xếp, Vi huynh ở trong này bồi tiếp Trương đại hiệp. Ha ha, Minh giáo không lẽ tệ hại đến nỗi ai ai cũng có thể khinh khi được hay sao?

Ông ta tuy bị thương nặng không cử động nổi, nhưng trong giọng vẫn đầy hào khí. Trương Vô Kỵ nghĩ thầm: “Thiếu Lâm, Nga Mi là danh môn chính phái, nhất quyết không thể bắt kẻ tén nghĩa, quay lại báo thù. Kẻ đến đây ắt là bọn gian ác, tàn nhẫn, trên Quang Minh Đỉnh cao thủ đều bị trọng thương, trong bảy tám ngày qua đâu đã ai khỏi, không thể nào chống lại ngoại địch cho nổi, nếu như miễn cưỡng xuất chiến, chỉ uổng mạng mà thôi”.

Đột nhiên bên ngoài có bước chân rầm rập, một người chạy vào, mặt đầy máu, trên ngực còn cắm một con dao găm, kêu lên:

- Địch nhân từ ba mặt... đánh lên trên núi... anh em không... không chống nổi...

Vi Nhất Tiểu hỏi lại:

- Địch nhân nào thế?

Người kia chỉ tay ra ngoài, đang định nói gì, bỗng ngã sấp mặt xuống, chết rồi. Lại nghe tiếng còi kêu gọi cứu viện, chỗ này ngừng thì chỗ kia nổi lên, rõ ràng tình hình thật là cấp bách.

Lại có thêm hai người chạy đến, Dương Tiêu nhận ra người đi trước là chương kỳ phó sứ Hồng Thủy Kỳ, trên mình đầy máu, mặt mày góm ghिếc như ma quỷ nhưng vẫn có vẻ trấn tĩnh, hơi cúi mình, bẩm:

- Trương đại hiệp, Dương tả sứ, Vi pháp vương, bên dưới chân núi đến tấn công là nhân vật trong Cự Kinh Bang, phái Hải Sa, Thần Quyền Môn các lộ.

Dương Tiêu lông mày nhướng lên, hừ một tiếng nói:

- Mấy tên nhãi nhép đó mà cũng dám coi thường mình sao?

Chương kỳ phó sứ đáp:

- Địch nhân vốn không có gì lợi hại, có điều anh em hầu hết đều mang thương tích...

Y nói đến đây, Lãnh Khiêm, Thiết Quan đạo nhân Trương Trung, Bành Oánh Ngọc, Thuyết Bất Đắc, Chu Điền năm người lục tục do người khiêng đến. Chu Điền hỏn hên quát lớn:

- Bọn Cái Bang giỏi thật, dám cấu kết với Tam Môn Bang, Vu Sơn Bang đến đây cháy nhà hôi của, Chu Điền này còn một hơi thở, cùng chúng nó suốt đời không...

Y nói đến đây, hai cha con Ân Thiên Chính, Ân Dã Vương cũng chống gậy, tiến vào phòng. Ân Thiên Chính nói:

- Vô Kỵ hài nhi, cháu cứ ngủ đi đừng lo gì cả. Con mẹ nó chứ hai cái môn phái bé tí teo là Ngũ Phụng Dao và Đoạn Hồn Thương mà cũng dám coi chúng ta không ra gì ư?

Trong đám ở đây, trong Minh giáo thì Dương Tiêu có địa vị cao nhất, còn Ân Thiên Chính là giáo chủ của Thiên Ứng giáo, Bành Oánh Ngọc là người mưu trí hơn cả, ba người bình sinh gặp không biết bao nhiêu phong ba bão táp, lần nào cũng tùy cơ mà ứng xử, chuyển nguy thành an, thế nhưng trước mặt hãm vào tuyệt cảnh, mọi người ai nấy trọng thương, kẻ địch lại đến đánh, không nói gì những bang hội môn phái khác, riêng Cái Bang vốn là đệ nhất đại bang trên giang hồ, trong bang rất nhiều nhân tài, thanh thế thật không phải nhỏ, xem ra chỉ còn nước bó tay chịu chết. Lúc này ai ai đều coi Trương Vô Kỵ như giáo chủ, không hện mà cùng nhìn chàng mong đưa ra kế lạ giải quyết cảnh ngộ khó khăn.

Trương Vô Kỵ trong giờ phút ấy, trong đầu xoay chuyển bao nhiêu ý niệm. Chàng biết rằng tuy võ công so với Dương Tiêu, ông ngoại, Vi Nhất Tiểu mình có giỏi hơn, nhưng kiến thức mưu kế, những cao thủ kia đương nhiên hơn chàng rất nhiều, nếu họ không có kế hay, thì mình làm sao có thể có được biện pháp lạ cho được. Còn đang suy nghĩ, đột nhiên nghĩ ra một chuyện, vội buột miệng nói ngay:

- Bọn mình tạm thời chui xuống bí đạo trốn tránh, địch nhân chưa chắc đã phát giác được, nếu có tìm ra, nhất thời chưa chắc đã đánh vào được.

Chàng nghĩ ra kế đó, tự cảm thấy đây là cách tốt nhất trong lúc này, giọng đầy hào hứng, nào ngờ mọi người ai nấy ngơ ngẩn nhìn nhau, không ai lên tiếng phụ họa, dường như đều cho rằng phương pháp đó không thể nào thi hành được. Trương Vô Kỵ nói:

- Đại trượng phu khi co khi duỗi, bọn mình chỉ tạm thời trốn tránh, đợi khi thương thế khỏi rồi sẽ cùng địch nhân một phen sống mái, cái đó cũng không có gì gọi là mất uy danh.

Dương Tiêu nói:

- Kế của Trương đại hiệp hay lắm.

Oâng ta quay lại nói với Tiêu Siêu:

- Tiểu Siêu, người đỡ Trương đại hiệp vào đường hầm đi.

Trương Vô Kỵ nói:

- Tất cả mình cùng vào.

Dương Tiêu đáp:

- Mời Trương đại hiệp vào trước, chúng tôi sẽ đi sau.

Trương Vô Kỵ nghe giọng điệu của ông ta, biết họ sẽ không đi cùng, chẳng qua nói thế để mình đi đây thôi, lớn tiếng nói:

- Các vị tiên bối, cháu tuy không phải người trong quý giáo, nhưng đã cùng quý giáo qua chung một phen hoạn nạn, có thể nói là sinh tử chi giao. Không lẽ cháu lại là người tham sống sợ chết, bỏ các vị lại, một mình mình đi lánh nạn hay sao?

Dương Tiêu đáp:

- Trương đại hiệp có điều chưa hiểu rõ, Minh giáo trước nay truyền lại nghiêm qui, cái bí đạo trên Quang Minh Đỉnh này, ngoại trừ giáo chủ ra, các giáo chúng bản giáo không một ai được vào cả, ai vào thì mang tội chết. Đại hiệp và Tiểu Siêu không thuộc Minh giáo, nên không phải giữ cái qui củ này.

Bấy giờ nghe văng vẳng tiếng kêu la chém giết từ bốn phương tám hướng truyền đến. Cũng may là đường đi trên Quang Minh Đỉnh đều khó khăn, địa thế hiểm trở, chỗ nào cũng có cửa đá, khóa sắt, tuy Minh giáo không chống cự kịch liệt, kẻ đến tấn công cũng không dễ dàng vượt qua được. Lại thêm danh tiếng Minh giáo rất lớn, địch nhân vẫn còn e dè, không dám khinh suất tiến vào. Thế nhưng tiếng kêu la hò hét, xem chừng mỗi lúc một gần thêm. Đột nhiên nghe thấy từ xa vọng về mấy tiếng kêu rống lên khi sắp chết, hiển nhiên giáo chúng Minh giáo đã kiệt lực ngự địch, đến lúc này đang bị chém giết.

Trương Vô Kỵ nghĩ thầm: “Nếu không trốn tránh, chỉ e trong một giờ nữa thôi, Minh giáo trên dưới không còn ai sống sót”. Nghĩ thế bèn nói:

- Cái qui củ không được đi vào bí đạo này, không lẽ không thay đổi được hay sao?

Dương Tiêu mặt mày sầu thảm, buồn bã lắc đầu. Bành Oánh Ngọc đột nhiên nói:

- Các vị nghe tôi một lời: Trương đại hiệp võ công cái thế, nghĩa khí ngất trời, có đại ân mất còn sống chết với bản giáo. Chúng ta ủng hộ Trương đại hiệp lên làm giáo chủ đời thứ ba mươi tư của bản giáo. Nếu như giáo chủ ra lệnh, cho phép mọi người tiến nhập bí đạo, lúc đó tất cả chúng ta tuân lệnh giáo chủ, như thế không ai vi phạm giáo qui nữa.

Dương Tiêu, Ân Thiên Chính, Vi Nhất Tiêu ai ai cũng đã có ý tôn Trương Vô Kỵ lên làm giáo chủ, nay nghe Bành hòa thượng nói thế, đều gật đầu khen hay. Trương Vô Kỵ vội vàng xua tay, nói:

- Tiểu tử tuổi còn nhỏ, kiến thức nông cạn, không tài không đức, đâu có dám đảm đương trách nhiệm lớn lao như thế? Lại thêm thái sư phụ cháu là Trương chân nhân năm xưa đã từng căn dặn, bảo cháu không được gia nhập Minh giáo, tiểu tử đã vâng dạ rồi. Lời của Bành đại sư thật vạn lần không dám.

Ân Thiên Chính nói:

- Ta là ông ngoại của cháu, bảo cháu gia nhập Minh giáo. Dẫu rằng ông ngoại sao thân bằng thái sư phụ được, chung qui thì cũng kẻ tám lạng, người nửa cân, lời của Trương chân nhân và của ta coi như ngang nhau đều không còn gì nữa, cứ xem như chưa ai từng nói gì. Gia nhập hay không gia nhập Minh giáo, toàn do cháu tự quyết định cả.

Ân Dã Vương cũng nói:

- Lại thêm một người cậu nữa không lẽ chẳng thêm một phần phân lượng nào ư? Người đời nói rằng, thấy cậu khác gì thấy mẹ. Mẹ cháu nay không còn nữa, ta có khác gì mẹ cháu đâu.

Trương Vô Kỳ nghe ông ngoại và cậu nói thế, trong lòng khó nghĩ, nói:

- Năm xưa Dương giáo chủ có một di thư, cháu lấy trong đường hầm ra, vốn định khi mọi người bị thương khỏi rồi sẽ đưa cho xem. Dương giáo chủ di mệnh cho nghĩa phụ cháu Kim Mao Sư Vương tạm nhiếp quyền giáo chủ.

Nói xong chàng lấy trong túi ra tờ thư của Dương Đỉnh Thiên, giao lại cho Dương Tiêu. Bành Oánh Ngọc nói:

- Trương đại hiệp, đại trượng phu gặp lúc đại biến, không nê tiểu tiết. Tạ Sư Vương là nghĩa phụ của ngài, cũng có khác gì cha ruột, xưa nay con kế nghiệp cha, Tạ Sư Vương không có ở đây, vậy xin đại hiệp cứ theo di ngôn của Dương giáo chủ, tạm nhiếp chức giáo chủ.

Mọi người cùng nói:

- Nói thế đúng lắm.

Trương Vô Kỳ nghe thấy tiếng chém giết càng gần thêm, trong bụng càng thêm gấp rút, nhất thời không biết tính sao, nghĩ thầm: “Hiện tại chuyện cứu người là quan trọng, chuyện khác tính sau”. Chàng bèn lớn tiếng nói:

- Các vị nếu như đã có lòng thương như thế, tiểu tử nếu không vâng lời ắt sẽ thành đại tội nhân của Minh giáo. Tiểu tử Trương Vô Kỳ, tạm nhiếp chức vị giáo chủ Minh giáo, qua khỏi khó khăn hôm nay rồi, lúc ấy xin các vị sẽ tuyển người hiền năng khác.

Mọi người cùng lớn tiếng hoan hô, tuy đại địch đã đến gần, họa như lửa cháy lông mày, nhưng ai nấy đều vui sướng hiện ra nét mặt. Ai nấy nghĩ rằng từ khi tiền giáo chủ Dương Đỉnh Thiên bất ngờ mất đi, không ai thống suất, một đại giáo phái trên giang hồ trở nên tàn sát lẫn nhau, chia năm xẻ bảy. Kẻ gác đi mọi chuyện đứng ngoài cũng có, kẻ tự mình lập thành môn hộ cũng có, kẻ lại làm

điều sằng bậy cũng có, khiến cho Minh giáo dần dần suy bại, mọi nguy cơ từ đó mà ra. Hôm nay trùng lập giáo chủ, có hi vọng trung hưng, làm sao mọi người không phấn chấn? Kẻ có thể hành động lập tức quì xuống vái lạy. Ân Thiên Chính, Ân Dã Vương tuy là người thân thuộc trưởng bối cũng không ngoại lệ.

Trương Vô Kỵ vội vàng quì xuống hoàn lễ, nói:

- Xin các vị đứng lên. Nhờ Dương tả sứ truyền hiệu lệnh xuống: bản giáo từ trên xuống dưới, tất cả thoái nhập bí đạo.

Dương Tiêu đáp:

- Vâng! Cẩn tôn lệnh dụ giáo chủ. Khai bảm giáo chủ, chúng ta cho Liệt Hỏa Kỳ phóng hỏa ngăn chặn địch, đốt hết phòng xá trên Quang Minh Đỉnh. Địch nhân sẽ tưởng chúng ta bỏ chạy cả rồi, không biết có nên không?

Trương Vô Kỵ đáp:

- Kế này hay lắm, xin Dương tả sứ truyền lệnh cho.

Bụng nghĩ thầm: “Phép này Chu Trường Linh đã từng sử dụng, kế sách vốn dĩ hay, nhưng có điều y dùng để lường gạt ta mà thôi”. Dương Tiêu lập tức truyền hiệu lệnh xuống, triệt hồi giáo chúng đang chống giữ, yêu cầu Hồng Thủy, Liệt Hỏa hai kỳ đoạn hậu, mọi người còn lại, rút lui vào đường hầm. Minh giáo là chủ, Thiên Ứng giáo là khách, nên truyền cho giáo chúng Thiên Ứng giáo rút xuống trước, kế đến là Thiên Địa Phong Lôi tứ môn, các chức sự nhân viên trên Quang Minh Đỉnh, Nhuệ Kim, Cự Mộc, Hậu Thổ ba kỳ, Ngũ Tản Nhân và Vi Nhất Tiểu trước sau đi xuống. Sau khi Dương Tiêu và Trương Vô Kỵ rút xuống rồi, Hồng Thủy kỳ mới đi xuống, hai mặt đông tây lửa bốc lên ngất trời.

Lửa càng lúc càng cao, người trong Liệt Hỏa Kỳ tay cầm ống phun, liên tiếp phun thạch du[2] là đặc sản của vùng Tây Vực vào, thạch du gặp lửa bén ngay, bốc lên cực kỳ lợi hại, các môn các phái đến tấn công tuy đông, nhưng đều sợ lửa không dám tiến đến gần, chỉ xa xa vây bốn mặt, không cho người của Minh giáo chạy lọt mà thôi. Người của Liệt Hỏa Kỳ rút vào hầm rồi đóng cửa lại. Chẳng mấy chốc phòng xá đều sụp đổ, bịt chặt luôn cả miệng hầm

Lửa cháy liên tiếp hai ngày hai đêm vẫn chưa tắt hẳn. Quang Minh Đỉnh là tổng đàn của Minh giáo, đã xây đắp hơn một trăm năm qua, mấy trăm căn sảnh đường, nhà cửa cực kỳ tráng lệ nay thành tro cả. Địch nhân đợi lửa tắt rồi, đi đến vùng lửa cháy xem xét, thấy một số lớn giáo đồ Minh giáo chết cháy đã thành than, không còn nhận ra ai với ai, chỉ nghĩ rằng giáo chúng Minh giáo thà chết không hàng, tự đốt mà chết, bọn Dương Tiêu, Vi Nhất Tiểu chắc cũng trong số đó.

Giáo chúng Thiên Ứng giáo và Minh giáo theo bản đồ đường hầm, chia nhau vào từng phòng để ở. Dĩ nhiên họ đã ở sâu trong lòng đất, bên trên tuy lửa cháy bùng bùng nhưng trong bí đạo không nghe tiếng gì cả, cũng không thấy nóng

chút nào. Mọi người mang theo đủ lương thực nước uống, dù cho một hai tháng cũng không sợ đói khát. Minh giáo và Thiên Ưng giáo, kỳ nào về kỳ nấy, đàn nào về đàn nấy không nói một lời. Mọi người biết rằng bí đạo này vốn là thánh địa không được bén mảng tới, nhờ ân điển giáo chủ mới được vào để tị nạn, thành ra không ai dám tự ý đi lại.

Dương Tiêu và các nhân vật thủ lĩnh đều xúm quanh thi thể vợ chồng Dương Đỉnh Thiên, nghe Trương Vô Kỵ thuật lại làm sao nhặt được di thư của Dương giáo chủ, làm sao luyện thành Càn Khôn Đại Na Di thần công tâm pháp. Chàng nói xong, đem tấm da dê ghi tâm pháp giao lại cho Dương Tiêu. Dương Tiêu không nhận, khom lưng đáp:

- Dương tiên giáo chủ trong thư đã viết rõ ràng: Càn Khôn Đại Na Di tâm pháp tạm do Tạ Tôn tiếp chưởng, về sau sẽ giao lại cho tân giáo chủ. Vậy thì tâm pháp này phải do chính giáo chủ chưởng quản.

Sau đó mọi người chuyền tay nhau đọc di thư của Dương Đỉnh Thiên, ai nấy đều phần khái thở dài:

- Có ai ngờ một người thần dũng trí mưu như Dương giáo chủ, chỉ vì tình nghĩa vợ chồng đến nỗi tẩu hỏa nhập ma mà qui thiên. Nếu như chúng ta sớm được đọc lá thư này, thì đâu đến nỗi hôm nay thua một trận không còn manh giáp thế này.

Mọi người nghĩ đến đồng bọn bị chết thảm, chính mình phải bỏ chạy nhục nhã, ai nấy nghiến răng chửi bới Thành Côn. Dương Tiêu nói:

- Gã Thành Côn kia tuy là sư huynh của Dương giáo chủ phu nhân, là sư phụ của Kim Mao Sư Vương nhưng trước kia chúng ta chưa ai gặp y lần nào, thấy người này quả thực là tâm kế. Thì ra mấy chục năm trước, y đã chăm chăm tìm cách phá hủy bản giáo rồi.

Chu Điền nói:

- Dương tả sứ, Vi Bức Vương, hai người đều rơi vào kế của y mà không hề hay biết, có thể nói là bất tài đó.

Y vốn định nói cả Ân Thiên Chính luôn, nhưng vì nể mặt giáo chủ nên không nhắc đến bốn chữ “lão già Bạch Mi” mà thôi. Dương Tiêu mặt đỏ lên, nói:

- Thế nhưng “lưới trời lồng lộng, thưa mà không lọt”, tên ác tặc Thành Côn kia sau cùng cũng bị táng mạng dưới chưởng của Dã Vương huynh.

Chương kỳ sứ Liệt Hỏa Kỳ là Tân Nhiên hậm hực nói:

- Tên ác tặc Thành Côn kia làm biết bao điều ác nghiệt, vậy mà chết như thế thì quả thật là sướng cho y.

Mọi người bàn tán một hồi, rồi chia ra tỉnh tọa dụng công để dưỡng lành thương thế. Ở trong bí đạo bảy tám ngày, vết thương của Trương Vô Kỵ đã khỏi

đến chín phần, thành một cái sẹo dài hơn tấc, liền ra tay trị cho các anh em bị ngoại thương. Tuy nơi đây dược vật thiếu thốn, nhưng với tài xoa nắn, châm cứu của chàng, vẫn chẳng kém gì một đại danh y. Trước kia mọi người chỉ biết rằng vị giáo chủ trẻ tuổi này võ công cao thâm không ai lường được, có biết đâu y đạo chàng cũng tinh thông đến thế, chẳng kém gì Diệp Cốc Y Tiên Hồ Thanh Ngưu năm xưa.

Lại thêm vài ngày nữa, kiếm thương của Trương Vô Kỵ hoàn toàn khỏi hẳn, lập tức vận Cửu Dương thần công giúp cho Dương Tiêu, Vi Nhất Tiểu, Ngũ Tán Nhân khu trục hàn độc Huyền Âm Chi trong người ra. Chỉ trong ba ngày, nội thương của các đại cao thủ đều hết, người nào người nấy ý khí phấn chấn, muốn ra khỏi đường hầm, tiến lên tấn công kẻ địch. Trương Vô Kỵ nói:

- Các vị thương thế mới khỏi, nội lực chưa đầy đủ, mình đã nhẫn nại lâu nay, vậy xin cố đợi thêm ít hôm nữa.

Mấy ngày đó mọi người càng ra công rèn luyện, kẻ võ công thấp thì mài đao dũa kiếm, kẻ võ công cao thì luyện khí vận kinh, từ khi lục đại phái vi công Quang Minh Đỉnh đến giờ, Minh giáo chỉ toàn là bị đánh thật là nhục nhã, bao nhiêu oán khí đều tích tụ vào đây.

Buổi chiều hôm đó, Dương Tiêu đem giáo nghĩa tông chỉ của Minh giáo, các qui củ tương truyền từ đời trước đến nay, thế lực chi đàn các nơi thế nào, tính cách tài năng các nhân vật thủ lãnh, bẩm báo Trương Vô Kỵ hết cả.

Bỗng nghe tiếng dây xích leng keng, Tiểu Siêu bung trà đem vào, đưa lên hai chén trà nóng. Trương Vô Kỵ nói:

- Dương tả sứ, cô gái này gần đây không làm điều gì sai trái, xin ông mở khóa thả cô ta ra đi.

Dương Tiêu đáp:

- Giáo chủ đã có lệnh, đâu không dám không theo.

Lập tức gọi Dương Bất Hối vào, nói:

- Bất Hối, giáo chủ dặn rằng con mở khóa cho Tiểu Siêu đi.

Dương Bất Hối đáp:

- Chìa khóa con để trong ngăn kéo trong phòng, không đem xuống đây.

Trương Vô Kỵ nói:

- Cái đó cũng không sao, chìa khóa chắc đốt không cháy đâu.

Dương Tiêu đợi con gái và Tiểu Siêu ra khỏi rồi, nói:

- Giáo chủ, con tiểu a đầu Tiểu Siêu tuy tuổi nhỏ, nhưng lại thực là quái lạ, với nó không thể không lưu tâm giữ gìn.

Trương Vô Kỵ hỏi:

- Lai lịch tiểu cô nương đó ra sao?

Dương Tiêu trả lời:

- Nửa năm trước đây, thuộc hạ và Bất Hối xuống núi du ngoạn, gặp nó một thân một mình trong sa mạc, đang ngồi ôm hai cái xác chết khóc lóc. Chúng tôi liền đến gần tra hỏi, nó nói người chết chính là cha mẹ nó. Cha nó ở Trung Nguyên đắc tội với quan quân, cả nhà ba người bị xung quân đưa đi Tây Vực, mấy hôm trước vì không chịu nổi cảnh lãng nhục của quân Mông Cổ nên bỏ trốn. Cha mẹ nó bị thương nên kiệt lực hai người cùng chết cả. Tôi thấy đứa bé này còn nhỏ mà đã cô khổ lênh đênh, tuy mặt mày cực kỳ xấu xí, nhưng nói năng không đến nỗi ngu đần nên giúp nó chôn cha mẹ, nhận nó đem về hầu hạ Bất Hối.

Trương Vô Kỵ gật đầu nghĩ thầm: ‘Thì ra cha mẹ Tiểu Siêu cùng chết cả rồi, thân thể thật là đáng thương, chẳng khác gì ta cả’. Dương Tiêu nói tiếp:

- - Chúng tôi đưa Tiểu Siêu về Quang Minh Đỉnh rồi, một hôm tôi dạy võ nghệ cho Bất Hối, Tiểu Siêu đứng bên cạnh nghe, nào ngờ khi tôi giải thích phương vị của sáu mươi tư quẻ, Bất Hối còn chưa hiểu, mắt của Tiểu Siêu đã nhìn đúng ngay vị trí rồi.

Trương Vô Kỵ nói:

- Có lẽ cô ta thiên tư thông tuệ, ngộ tính so với Bất Hối muội tử nhanh hơn chẳng?

Dương Tiêu nói:

- Lúc đầu thuộc hạ cũng nghĩ như thế cho nên rất cao hứng, nhưng chỉ suy nghĩ lại, bỗng khởi nghi, cố ý nói sai mấy câu khẩu quyết thật khó mà tôi chưa dạy Bất Hối bao giờ. Lúc đó mặt trời đã ngả về phương tây, địa hỏa Minh Di, thủy hỏa Vị Tế[3], tôi cố tình nói sai phương vị, con bé đó liền cau mày, dĩ nhiên đã nhìn ra chỗ sai của tôi. Từ đó thuộc hạ lưu tâm, biết là tiểu cô nương này đã được cao nhân truyền thụ, thân mang thượng thừa võ công, lên Quang Minh Đỉnh này không phải là chuyện bình thường, mà có một mục đích nào đó.

Trương Vô Kỵ nói:

- Hoặc giả cha cô ta tinh thông Dịch lý, đây là sở học gia truyền, nên biết được như thế.

Dương Tiêu đáp:

- Xin giáo chủ minh giám: cái học về Dịch lý của văn sĩ so với dịch lý trong võ học có chút khác nhau. Nếu như sở học của Tiểu Siêu là do cha mẹ truyền cho thì cha mẹ nó phải là nhất lưu cao thủ trong võ lâm, thế thì lẽ nào lại bị quan quân Mông Cổ lãng nhục mà chết? Khi đó tôi giả tảng như không biết, vài hôm sau mới hỏi qua tên tuổi, thân thể cha mẹ nó. Nó chối sạch nhưng cũng

không để lộ một chút dấu vết nào. Khi đó tôi cũng chưa hành động chỉ dặn Bất Hối để ý thôi.

Một buổi kia tôi kể chuyện vui, Bất Hối cười khanh khách, Tiểu Siêu đứng bên nghe, nhin không nổi cũng cười theo. Khi đó nó đứng đằng sau tôi và Bất Hối, nghĩ rằng cha con tôi không nhìn thấy nó, nào ngờ trong tay Bất Hối đang cầm chơi một con dao găm, con dao đó sáng loáng như gương, phản chiếu rõ ràng nụ cười của con bé đó. Nó đâu có phải là một con bé xấu như ma lem mà so với Bất Hối còn đẹp hơn nhiều. Đến khi tôi quay đầu nhìn lại, nó lập tức biến thành một đứa bé quái tướng mồm méo mắt lệch.

Trương Vô Kỵ mỉm cười nói:

- Suốt ngày giả cách thành quái dị như thế, quả thực không phải dễ dàng.

Bụng lại nghĩ: “Dương tả sứ là một nhân vật lợi hại thế này, Tiểu Siêu chỉ là một cô bé con mà lại muốn bẻ trộm hoa trước mặt ông ta thì làm sao được”.

Dương Tiêu nói tiếp:

- Thế nhưng khi đó tôi vẫn để yên không nói, tối hôm đó, canh khuya khi mọi người đã ngủ yên, tôi len lén đến phòng con gái để xem Tiểu Siêu làm gì. Ngay lúc đó Tiểu Siêu từ phòng Bất Hối đi ra, đi qua bên các phòng phía đông, không biết đi tìm cái gì, mỗi gian, mỗi chỗ kín đáo đều lục lọi cả. Tôi không còn nhìn nổi nữa, bước ra hỏi nó tìm cái gì, do ai phái đến Quang Minh Đỉnh dò xét năm vùng.

Nó vẫn trấn tĩnh, không một chút hoảng hốt, nói không ai phái đến cả, chỉ vì hiếu kỳ thích đi nơi này nơi khác chơi cho vui thôi. Tôi dọa nạt khuyên bảo dụ dỗ cách nào, nó chung qui vẫn không lộ nửa câu. Tôi nhốt nó bảy ngày bảy đêm không cho ăn, đói đến nỗi chỉ còn thoi thóp, nó cũng không chịu nói. Thành thử tôi mới đem chiếc xích lưu truyền trong bản giáo đã lâu nay khóa nó lại, để khi nào đi lại vang tiếng leng keng, không thể lên hạ Bất Hối. Tôi sợ dĩ chưa giết nó ngay, cốt để tra xét lai lịch của nó. Giáo chủ, con tiểu a đầu này do địch nhân sai đến đây nằm vùng, không còn nghi ngờ gì nữa, cứ xét việc nó tinh thông phương vị bát quái ra, e rằng nếu không phải Côn Lôn, cũng là Nga Mi gửi đến. Thế nhưng một đứa bé con thì làm được gì? Vì tình nó chăm lo hầu hạ giáo chủ, giáo chủ từ bi tha cho nó, cũng là may cho nó lắm rồi.

Trương Vô Kỵ đứng dậy, cười nói:

- Bọn mình ở trong địa lao này tù túng đã lâu ngày, bây giờ đi ra ngoài cho thư thái một chút nên chăng?

Dương Tiêu mừng rỡ, hỏi lại:

- Mình định đi ra ư?

Trương Vô Kỵ đáp:

- Những người bị thương chưa khỏi, dù thế nào chẳng nữa cũng không được động thủ, muốn lập công không phải chỉ ngày hôm nay. Còn bao nhiêu điều ra cả, có được không?

Dương Tiêu liền đi ra truyền lệnh, trong bí đạo tiếng hoan hô âm ỹ. Mọi người khi vào đường hầm là theo cửa ngõ trong phòng Dương Bất Hối, bây giờ đi ra là theo cửa hông, đi thông qua phía hậu sơn. Trương Vô Kỵ đẩy tảng đá chắn lối, tự mình ra trước, đợi mọi người ra hết rồi mới đẩy tảng đá trở lại. Chương kỳ sứ Hậu Thổ Kỳ Nhan Viên là người có thần lực mạnh nhất trong Minh giáo, liền đẩy thử tảng đá trông như hòn núi nhỏ kia xem sao, thấy chẳng khác nào chuồn chuồn lay cột nhà, không nhúc nhích chút nào, kinh hãi le lưỡi không rút lại được, càng nghĩ càng phục vị giáo chủ trẻ tuổi này.

Mọi người ra khỏi bí đạo, sợ rằng địch nhân phát giác, đến tiếng đằng hắng cũng không ai dám mở miệng. Trương Vô Kỵ đứng trên một tảng đá lớn, dưới ánh trăng, thấy giáo chúng Thiên Ứng giáo dàn thành vị trí khách ở hướng tây, Thiên Vi, Tử Vi, Thiên Thị tam đường, Thần Xà, Thanh Long, Bạch Hồ, Chu Tước, Huyền Võ ngũ đàn, đầu đầu cũng có hàng ngũ, sắp đặt nhịp nhàng trật tự. Ở phía đông là ngũ kỳ của Minh giáo: Nhuệ Kim, Cự Mộc, Hồng Thủy, Liệt Hỏa, Hậu Thổ các kỳ do chính, phó chương kỳ sứ tất lãnh anh em trong kỳ chia theo phương vị ngũ hành mà đứng. Ở giữa là thuộc hạ của Dương Tiêu gồm Thiên, Địa, Phong, Lôi tứ môn do các môn chủ thống lãnh giáo chúng trên Quang Minh Đỉnh. Thiên Tự Môn là nam giáo chúng Trung Nguyên, Địa Tự Môn là nữ giáo chúng, Phong Tự Môn là người tu hành Thích gia, Đạo gia, còn Lôi Tự Môn là người thuộc phiên bang, Tây Vực. Tuy liên tiếp chiến đấu nhiều ngày qua, Ngũ Hành, Tứ Môn số người thương vong rất lớn nhưng lúc này ai ai cũng đều phấn chấn. Thanh Dục Bức Vương Vi Nhất Tiểu và Ngũ Tản Nhân đứng sau lưng hộ vệ giáo chủ. Ai nấy đều yên lặng chờ Trương Vô Kỵ ra lệnh.

Trương Vô Kỵ chậm rãi nói:

- Địch nhân đến tấn công trọng địa của bản giáo, chúng ta tuy muốn chấm dứt một cách an lành nhưng cũng không xong. Thế nhưng bản nhân vốn không muốn tàn sát, cũng mong các vị thể niệm ý nguyện đó cho. Thiên Ứng giáo do Ân giáo chủ tất lãnh, từ phía tây tấn công tới, Ngũ Hành Kỳ do Cự Mộc Kỳ chương kỳ sứ Văn Thương Tùng thống lãnh, từ phía đông đánh qua. Dương tả sứ tất lãnh Thiên, Địa Tự Môn từ phía bắc đánh xuống. Ngũ Tản Nhân tất lãnh Phong, Lôi Tự Môn từ phía nam đánh lên còn Vi Bức Vương cùng bản nhân ở giữa điều động.

Mọi người cùng khom lưng nhận lệnh. Trương Vô Kỵ phát tay một cái, hạ giọng nói:

- Tiến lên.

Bốn đội giáo chúng liền chia ra bốn mặt đông tây nam bắc bao vây Quang Minh Đỉnh. Trương Vô Kỵ quay sang nói với Vi Nhất Tiểu:

- Bức Vương, bọn mình từ đường hầm chui lên, đánh cho chúng trở tay không kịp.

Vi Nhất Tiểu mừng quá, nói:

- Hay lắm.

Hai người quay trở lại đường hầm, theo khuê phòng của Dương Bất Hồi đi ra. Lúc đó bên trên đã đầy gạch ngói, gỗ cháy sụp xuống, mất rất nhiều công lao mới chui ra được, mùi khói khét lẹt. Khi đó giáo chúng Minh giáo còn ở xa nhưng địch nhân trú đóng trên Quang Minh Đỉnh đã phát giác rồi, kêu la om xòm, báo động lẫn cho nhau. Trương Vô Kỵ và Vi Nhất Tiểu hai người nhìn nhau, nghĩ thầm: “Bọn này hoảng hoảng hốt hốt, chưa cần đánh đã biết thắng bại ra sao rồi”.

Qua một lúc lâu, Thuyết Bất Đắc và Chu Điền cùng tiến vào, từ phía nam đến, xông vào trong đám người chém giết chẳng khác gì cắt dưa, thái rau. Kế đến Ân Thiên Chính, Dương Tiêu, Ngũ Hành Kỳ cũng đến, hung hăng hò hét chẳng khác gì hô vào đàn dê.

Bọn đến chiếm đóng Quang Minh Đỉnh là Cái Bang, Vu Sơn Bang, Hải Sa phái bao gồm hơn một chục tiểu bang hội, thấy Quang Minh Đỉnh cháy thành một khu đất trống, giáo chúng Minh giáo không thoát một ai, những tưởng mình đã toàn thắng. Cái Bang, Cự Kinh Bang và những phái khác hơn một nửa mấy ngày qua đã từ từ xuống núi, trên núi chỉ còn Thân Quyền Môn, Tam Giang Bang, Vu Sơn Bang, Ngũ Phượng Dao bốn môn phái bang hội. Giáo chúng Minh giáo đột nhiên tấn công vào chém giết, bốn môn phái đó tuy cũng có một số hảo thủ, nhưng làm sao có thể chống với Dương Tiêu, Ân Thiên Chính, thành thử thời gian chưa đến một bữa ăn, tử thương đã quá nửa.

Trương Vô Kỵ liền ra mặt, lớn tiếng nói:

- Các cao thủ Minh giáo đã tụ hội trên Quang Minh Đỉnh rồi, các môn phái, bang hội hãy rút binh khí đầu hàng, đừng tiếp tục đánh nữa vô ích. Ta sẽ tha mạng cho các người, đưa xuống núi.

Các hảo thủ trong Thân Quyền Môn, Tam Giang Bang, Vu Sơn Bang, Ngũ Phượng Dao đã chết gần hết, những người còn lại thấy địch tụ tập quá đông, không ai còn ý chí nào mà chiến đấu lần lượt ném binh khí đầu hàng. Chỉ có hơn hai chục hán tử ngoan cố kháng cự, trong giây lát đã bị giết sạch.

Trong mấy chục ngày qua, bọn Vu Sơn Bang đã cắt tranh, lá dựng trên núi tạm mấy chục cái lều để trú thân, giáo chúng trong Cự Mộc Kỳ liền cắt gỗ, xẻ cây, dựng thêm nhà cửa, còn đàn bà con gái trong Địa Tự Môn thì đun nước, đắp lò nấu ăn.

Trên đỉnh Quang Minh đốt lên một ngọn lửa lớn để cảm tạ Minh Tôn, Hỏa Thánh đã gia hộ phù trì.

Bạch Mi Ứng Vương Ân Thiên Chính đứng lên, đồng dục nói:

- Các người trong Thiên Ưng giáo nghe đây: Bản giáo và Minh giáo đồng khí liên chi, vốn là một phái cả. Hơn hai mươi năm trước, bản nhân cùng với một số anh em trong Minh giáo bất hòa, vì thế đi xuống tận miền đông nam, tự lập môn hộ. Hiện nay Minh giáo do Trương đại hiệp đứng ra đảm trách nhiệm vụ giáo chủ, ai ai cũng bỏ qua hết hiềm thù cũ, cùng nhau chung lo chung sức. Thiên Ưng giáo mấy chữ đó trên đời này kể từ hôm nay không còn nữa, tất cả chúng ta đều là giáo đồ Minh giáo cả, ai ai cũng dưới quyền Trương giáo chủ phân phái hiệu lệnh. Nếu có ai không bằng lòng, thì mau ra khỏi đây, hạ sơn đi.

Giáo chúng trong Thiên Ưng giáo hoan hô âm ỹ, cùng nói:

- Thiên Ưng giáo vốn từ Minh giáo mà ra, chuyện này chẳng qua chỉ là phản bản qui tông mà thôi. Anh em chúng ta ai ai cũng gia nhập Minh giáo, còn gì tốt đẹp hơn. Ân giáo chủ với Trương giáo chủ là người nhà chí thân, nghe hiệu lệnh vị giáo chủ nào thì cũng vậy.

Ân Thiên Chính lớn tiếng nói:

- Kể từ hôm nay thì chỉ còn Trương giáo chủ mà thôi, nếu ai còn gọi ta một tiếng Ân giáo chủ tức là phạm thượng phản nghịch đó.

Trương Vô Kỵ chấp tay nói:

- Thiên Ưng giáo và Minh giáo chia rồi lại hợp, quả thực không còn điều gì vui mừng hơn. Chỉ vì tại hạ tình thế cấp bách, tạm nhiếp chức vụ giáo chủ. Hiện nay đại địch đã trừ xong rồi, chính là lúc chúng ta suy cử một vị giáo chủ khác. Trong bản giáo có biết bao nhiêu anh hùng hào kiệt, tiểu tử tuổi trẻ, tài nông, đâu dám đứng đầu quý vị.

Chu Điền lớn tiếng nói:

- Giáo chủ, xin ngài nghĩ hộ cho chúng tôi, chúng tôi vì chức vụ giáo chủ mà trở thành chia năm xẻ bảy, bây giờ anh em ai ai cũng cảm phục ông. Nếu ông lại từ chối nữa, thì cứ đưa ra một người khác làm giáo chủ mà xem. Hừ hừ, dù ai chẳng nữa, Chu Điền này là người đầu tiên không phục. Còn nếu bảo Chu Điền này làm ư, người khác cũng chẳng phục.

Bành Oánh Ngọc nói:

- Nếu ông không chịu đảm trách việc lớn, Minh giáo trở lại tàn sát lẫn nhau, đi lại vết xe cũ, không lẽ lúc đó lại mời ông ra cứu nữa hay sao?

Trương Vô Kỵ nghĩ thầm: “Mấy người này quả thực bụng mà nói, trong tình huống như thế ta không thể nào tự thủ không lý đến. Thế nhưng cái chức giáo chủ này, ta thực tình không muốn làm, mà cũng chẳng nghĩ đến chuyện làm”.
Chàng bèn lớn tiếng nói:

- Nếu quả thực các vị có bụng thương yêu, tiểu tử không dám suy từ, chỉ đành tạm trọng nhiệm chức vụ giáo chủ, nhưng có ba điều mong các vị bằng lòng cho, nếu không tiểu tử dù chết cũng không dám nhận

Mọi người nhao nhao nói:

- Giáo chủ đã ra lệnh, đừng nói ba điều, mà có đến ba mươi điều cũng đều tôn phụng, không dám trái. Không hiểu ba điều đó là điều gì, xin giáo chủ chỉ thị cho.

Trương Vô Kỵ nói:

- Bản giáo vốn bị người ngoài coi là tà ma ngoại đạo, tuy người ta quả có không hiểu rõ chân tướng chúng ta, nhưng nhân số của bản giáo thật đông, không khỏi xấu tốt chen nhau, có kẻ không ra gì làm điều càn rỡ, tàn hại người lương thiện. Thành ra điều thứ nhất là hôm nay trở đi, từ bản nhân trở xuống, ai ai cũng phải nghiêm thủ giáo qui, làm điều thiện, trừ kẻ ác, hành hiệp trượng nghĩa. Anh trong bản giáo, phải thân ái giúp đỡ, tình như chân tay, cố gắng không được chống chọi lẫn nhau.

Chàng quay sang liếc mắt nhìn Chu Điền, nói:

- Mồm chửi thì không sao, động thủ nhất quyết là không được. Bản nhân mời Lãnh Khiêm Lãnh tiên sinh đảm nhiệm giới đường chấp pháp, nếu ai vi phạm giáo qui, giết hại anh em trong nhà, nhất luật dùng trọng hình xử tội, dù cho có là tôn trưởng như ông ngoại, cậu của bản nhân cũng không đứng ngoài.

Mọi người khom lưng đồng thanh đáp:

- Chính là như thế.

Lãnh Khiêm tiến lên một bước, nói:

- Phụng lệnh.

Oâng ta không thích nói nhiều, nhưng hai tiếng đó đã nói lên sẽ kiệt tận sở năng, tuân hành mệnh lệnh giáo chủ. Trương Vô Kỵ nói:

- Việc thứ hai xem ra còn khó hơn nhiều. Bản giáo và các đại môn phái ở Trung Nguyên kết oán đã sâu, hai bên môn nhân đệ tử, gia nhân bằng hữu, bên nào cũng có người chết. Từ nay chúng ta chuyện cũ bỏ qua, không nhớ oán thù xưa nữa, không được đi tìm các môn phái khác trả thù.

Mọi người nghe xong, trong bụng ai nấy không cảm thấy hài lòng, một hồi lâu không ai nói tiếng nào. Chu Điền nói:

- Nếu như người các môn phái khác đến gây chuyện với mình thì sao?

Trương Vô Kỵ nói:

- Lúc đó tùy cơ ứng biến, nếu như đối phương nhất định làm khó mình, mình đâu có thể bó tay chịu chết.

Thiết Quan đạo nhân nói:

- Thôi được, tính mạng chúng ta do giáo chủ cứu, giáo chủ bảo sao chúng ta nghe vậy.

Bành Oánh Ngọc lớn tiếng nói:

- Các vị huynh đệ, những môn phái Trung Nguyên giết anh em chúng ta không phải là ít, anh em chúng ta giết họ cũng nhiều, thành ra hai bên thù oán dây dưa, qua qua lại lại, người chết mỗi lúc một nhiều. Giáo chủ bảo chúng ta không được tâm cừ, chính là điều tốt lành cho mình đó.

Mọi người nghe thấy điều đó quả không sai nên đều chấp nhận. Trương Vô Kỵ trong lòng vui lắm, vòng tay nói:

- Các vị khoan hồng đại lượng, là phúc cho võ lâm, thật may mắn cho tất cả mọi người.

Bèn ra lệnh cho các kỳ sứ Ngũ Hành Kỳ thả hết những người của Thần Quyền Môn, Vu Sơn Bang bị bắt giữ, nói với họ Minh giáo sẽ không còn là kẻ địch của các môn phái Trung Nguyên, rồi thả họ xuống núi. Trương Vô Kỵ nói tiếp:

- Chuyện thứ ba là cứ theo di mệnh của Dương tiên giáo chủ mà theo. Dương tiên giáo chủ trong thư có viết là người nào đem được thánh hỏa lệnh về sẽ tiếp nhiệm chức vụ đời thứ ba mươi tư, khi ông chết đi thì do Kim Mao Sư Vương tạm thời đảm trách. Chúng ta lập tức phải đi ra hải ngoại, nghênh đón Tà pháp vương trở về, để ông ta nhiếp hành giáo chủ, sau đó sẽ tìm cách đi tìm thánh hỏa lệnh. Lúc đó tiểu tử sẽ thoái vị nhường hiền, các vị không thể dị nghị được nữa.

Mọi người nghe xong, ai nấy bần thần, nghĩ thầm: “Bọn mình như rắn mất đầu mấy chục năm qua, nay may mắn được một người trí dũng song toàn, nhân nghĩa hào hiệp làm giáo chủ. Sau này nếu như bản giáo có một kẻ tầm thường vô năng vô ý cướp được thánh hỏa lệnh, không lẽ cũng đưa y lên làm giáo chủ?”.

Dương Tiêu nói:

- Di ngôn của Dương tiên giáo chủ viết hơn hai chục năm trước, lúc đó thế cục so với hôm nay không giống nhau chút nào. Kim Mao Sư Vương lẽ dĩ nhiên phải đi đón rồi, thánh hỏa lệnh cũng phải đi tìm rồi, thế nhưng để người khác làm giáo chủ thì thật khó mà làm cho mọi người tâm phục.

Trương Vô Kỵ cương quyết cho rằng lệnh của Dương tiên giáo chủ không thể nào vi phạm, mọi người không biết tính sao, chỉ đành y theo, nghĩ thầm: “Kim Mao Sư Vương có khi chết rồi không chừng, còn thánh hỏa lệnh thất lạc đã gần trăm năm nay, biết đâu mà kiếm? Cứ theo lời ông ta đã, sau này nếu có gì thay đổi, lúc đó sẽ xét lại”.

Ba điều này, Trương Vô Kỵ mấy chục ngày qua đã suy đi tính lại, lúc này nghe thấy mọi người đồng ý tuân theo, rất lấy làm hoan hỉ, liền ra lệnh giết dê mổ bò, cùng mọi người trích máu ăn thề, không vi phạm ba điều ước ngôn.

Trương Vô Kỵ nói:

- Việc to lớn trước mắt của bản giáo là đi ra hải ngoại nghênh đón Kim Mao Sư Vương Tả pháp vương trở về, không chính bản nhân đi thì không xong, vậy có ai nguyện ý đi với bản nhân không?

Mọi người ai nấy đều đứng lên, nói:

- Nguyện đi theo giáo chủ cùng ra hải ngoại.

Trương Vô Kỵ mới đảm nhiệm trọng trách, biết mình tài năng, hiểu biết đều không có, xử phân đại sự khó mà chu đáo, nên hạ giọng thương nghị với Dương Tiêu một hồi rồi mới lớn tiếng nói:

- Đi ra hải ngoại không cần đông, hưởng chi ngoài ra còn rất nhiều việc phải làm gấp. Thành thử ra, mời Dương tả sứ tạt lãnh Thiên Địa Phong Lôi tứ môn, ở lại trấn giữ Quang Minh Đỉnh, xây dựng lại tổng đàn. Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ ngũ kỳ chia nhau đi các nơi, chiêu tập những anh em trong bản giáo bị tứ tán, truyền dụ ba điều anh em chúng ta đã ước định. Xin ông ngoại và cậu tạt lãnh Thiên Ứng Kỳ, nghe ngóng xem có còn ai định làm khó bản giáo nữa không, luôn thể đi tìm Quang Minh hữu sứ và Tử Sam Long Vương xem ở đâu. Còn Vi Bức Vương đi đến các chương môn lục đại môn phái nói rõ ý định tốt đẹp muốn ngừng chiến của Minh giáo, nêu như không thể hóa địch thành bạn, thì cũng chấm dứt can qua. Việc này thật không phải dễ, nhưng với đại tài của Vi Bức Vương, mong rằng sẽ thành công. Còn việc đi ra hải ngoại nghênh đón Tả pháp vương, thì do bản nhân và Ngũ Tán Nhân cùng đi.

Lúc này chàng là giáo chủ, tuy ngôn ngữ khiêm tốn lễ độ, nhưng câu nào câu nấy đều là mệnh lệnh không thể vi phạm, ai ai cũng tuân theo không dám phản kháng câu nào. Dương Bất Hối nói:

- Cha ơi, con muốn đi ra hải ngoại xem cảnh băng sơn thế nào.

Dương Tiêu mỉm cười nói:

- Con xin với giáo chủ, cha không thể quyết định được.

Dương Bất Hối dẫu môi, không nói lời nào. Trương Vô Kỵ mỉm cười, nghĩ đến mấy năm trước đưa cô nàng qua Tây Vực, trên đường đi đòi chàng kể chuyện xưa, mình đã từng nói về cảnh vật kỳ lạ trên Băng Hỏa đảo, đến cả gấu trắng, hải cầu, quái ngư các loại động vật lạ lùng cho cô ta nghe, thành thử giờ phút này cô nàng muốn đến tận nơi xem, bèn nói:

- Bất Hối muội tử, hải hành rất nhiều nguy hiểm, em không sợ nhưng Dương tả sứ không yên tâm. Thôi thế thì cả Dương tả sứ lẫn cô em cùng đi với tôi ra hải ngoại vậy.

Dương Bất Hối vỗ tay reo lên:

- Có gì đâu mà sợ? Cha ơi, mình cùng đi với Vô Kỵ ca ca... không, đi với giáo chủ nhé.

Dương Tiêu không trả lời, nhìn Trương Vô Kỵ đợi lệnh. Trương Vô Kỵ nói:

- Nếu đã như thế, phiền Lãnh tiên sinh ở lại trấn giữ Quang Minh Đỉnh, Thiên Địa Phong Lô tứ môn tạm do Lãnh tiên sinh thống suất.

Lãnh Khiêm đáp:

- Vâng.

Chu Điền vỗ tay đậm chân, kêu lên:

- Hay lắm, hay lắm.

Thuyết Bất Đắc nói:

- Chu huynh, hay cái gì thế?

Chu Điền nói:

- Giáo chủ coi trọng Lãnh Khiêm như thế, cũng nở mày nở mặt cho Ngũ Tán Nhân chúng ta. Hơn nữa, biển cả mênh mông, không biết phải đi bao nhiêu ngày giờ trên thuyền. Có thêm cha con Dương tả sứ, nói chuyện nọ chuyện kia, có phải thích không? Ta muốn kiếm người cãi qua cãi lại, chỉ có Dương tả sứ là đối thủ thôi. Nếu như đi cùng với Lãnh Khiêm, có khác gì đi với cái khúc gỗ không mở mồm.

Mọi người cười ồ cả lên. Lãnh Khiêm cũng không giận, cũng chẳng cười, làm như không nghe thấy. Hôm đó mọi người ăn uống xong chia ra nghỉ ngơi. Trương Vô Kỵ bảo Dương Bất Hối mở khóa cho Tiểu Siêu nhưng chìa khóa bị lạc mất trong đám gạch ngói, than gỗ cháy đen tìm không thấy. Tiểu Siêu thản nhiên nói:

- Cháu đeo sợi dây xích này kêu leng keng, đi lại nghe càng hay, có nó cũng tốt.

Trương Vô Kỵ an ủi cô:

- Tiểu Siêu, cô cứ an tâm ở lại trên Quang Minh Đỉnh, tôi đi đón nghĩa phụ về rồi, mượn thanh đao Đồ Long của ông ấy chặt đứt dây xích này cho cô.

Tiểu Siêu buồn bã lắc đầu, không trả lời. Sáng sớm hôm sau, Trương Vô Kỵ tất lãnh mọi người, chia tay cùng Lãnh Khiêm. Lãnh Khiêm nói:

- Giáo chủ, bảo trọng.

Trương Vô Kỵ đáp:

- Lãnh tiên sinh tọa trấn tổng đàn, thật là khó nhọc quá.

Lãnh Khiêm lại quay sang nói với Chu Điền:

- Cẩn thận, quái ngư, ăn ngư.

Chu Điền nắm chặt tay y, trong lòng thật cảm kích. Ngũ Tán Nhân tình như anh em, Lãnh Khiêm hôm nay phá lệ nói thêm sáu chữ, quả thật hết sức lo lắng quái ngư trên biển cả ăn thịt anh em. Lãnh Khiêm và các thủ lãnh Thiên, Địa, Phong, Lô tứ môn tiễn chân mọi người xuống khỏi Quang Minh Đỉnh rồi mới chịu chia tay.